

НАРОДНО СЪБРАНИЕ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

№ 102-01-32
София, 11.02.1993 г.

Уаг-к Сив. Султанов
12.11.93г.

19
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

ДО
Г-Н АСЕН МАНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

Дел № 08/к.о. 2/93 г.
Дата 12.02.1993 г.

СТ А Н О В И Щ Е

на Председателството на Тридесет и шестото
Народно събрание по конституционно дело № 2/93 г.

С определение от 26.1.1993 г. Конституционният съд е конституирал като заинтересована страна по КД № 2/93 и Народното събрание, което представя настоящето становище в това си качество.

Конституционното дело е образувано по искане на група народни представители за установяване на противоконституционност на приетото от Народното събрание решение на 19.1.1993 г. за възбуждане на наказателно преследване срещу народния представител Александър Лиров.

Искането е стъпило на четири посочени основания. Първото засяга процедурата по приемане на решението; то е предметът на настоящето становище. Другите три основания засягат съдържанието на решението, по което Народното събрание се е произнесло с гласуване; поради това становището не ги разглежда.

Ищците твърдят, че ако "... Председателят на Народното събрание беше изпълнил своето задължение по Правилника... резултатът от гласуването щеше да бъде съвършено различен". Това твърдение е неоснователно по следните съображения:

1. Съгласно чл. 56, ал. 2 от Правилника ако парламентарна група оспори процедурата или резултатите от гласуването, Председателят може да разпореди то да бъде повторено. Следователно председателят не е задължен, а може да го повтори.

При конкретния случай Председателят е разпоредил такова "повторно" гласуване, като то е било извършено пак по компютризираната система с карти.

Упрекът към Председателя, че е бил длъжен да разпoredи извършването на повтореното гласуване да стане "ръчно", т.е. с вдигане на ръка, след като е било поискано от парламентарна група, не намира основание в Правилника. Съгласно чл. 51, ал. 2 "вдигането на ръка" и "компютъризираната система за гласуване" са две равнопоставени форми на явно гласуване; и за двете форми не съществува изискването за незабавно поставяне на гласуване без разисквания, каквото съществува за други форми на явното гласуване (чл. 52). Въобще случаите, при които Председателят е длъжен да постави искания въпрос на гласуване, са изрично посочени в Правилника (чл. 46, 47, 48, 52 и др.). Искането за гласуване с вдигане на ръка не е между тях.

Следователно правната уредба не предвижда задължение за председателя да проведе повтореното гласуване с "вдигане на ръка", вместо с компютъризираната система за гласуване; нещо повече - въобще не предвижда задължение за него да проведе повторно гласуване.

В този смисъл е и практиката на Народното събрание - при подобно искане от страна на парламентарна група за провеждане на "ръчно" гласуване след оспорване на гласуване с карти (169-то заседание на Народното събрание на 29.12.1992 г., стенографски протокол 190.3 и 191.1). Председателят въобще не е допуснал повтаряне на гласуването, нито провеждането му с "вдигане на ръка".

2. Изложеното в искането на групата народни представители предположение, че ако председателят беше допуснал гласуване с "вдигане на ръка" резултатът от гласуването щеше да бъде съвършено различен, не почива на сигурни фактически данни. Това е само едно предположение, от което не може категорично да бъде направено логически и фактически обосновано заключение, че полученият при гласуването резултат би бил под мнозинството, необходимо за подкрепата на прокурорското искане. Напротив, предположението съвсем не може да изключи и едно потвърждаване на резултата от гласуването. В искането си групата народни представители изхожда от презумцията, че при отсъствие на точно 5 народни представители, при това от Съюза на демократичните сили, резултатът би бил различен; доказателства в подкрепа на това не се сочат. Освен това от стенограмата е видно, че един от двамата

- 3 -

поименно посочени като отсъстващи народни представители (Венцислав Димитров) има изказване в пленарната зала непосредствено след третото гласуване. Следва да се отбележи, че при 4 и по-малко отсъстващи народни представители (при това точно от Съюза на демократичните сили!) резултатът при второто и третото гласуване би бил същият.

Следователно от посочените в искането твърдения и предположения не може да бъде направено заключението, че за решението по снемане имунитета на народния представител Александър Лилев не са гласували повече от присъстващите и че поради това решението не съответствува на конституционните изисквания.

Искането е неоснователно и не следва да бъде уважено.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:

(Ал. Йорданов)

